

PRVA NAGRADA NA KONKURSU „OTVORI KNJIGU, OTVORI SVIJET“

„...noćas tako želim da me neko voli,pregršt nečije nježnosti mi treba“

Među neboderima iz komunističkog doba,nakvašenih fasada različitih sedefastih i blijedih boja,kretao se on na putu kući,pokušavajući da svojim udovima i licu zabrani frenetične pokrete i da održi naglašeno samouvjeren i opušten hod-masku svakog momka tih godina,nepisano pravilo da se od drugih,a najviše sebe,sakrije i poništi pravo stanje duše.

Glas u glavi izgubio je formu ljudskog govora i prešao u plaho rojenje,i u sledećem trenutku već je sjedio za radnim stolom i na ekranu čitao poruku na ekranu:”Jao hvala ti na pozivu,ali nisam baš za neku vezu sad i to...:)”Cunami u grudima koji sve kolibe i borove nade pokosi i zbacu u bezdan grudnog koša,a onaj šum u glavi pretvori u jedan duboki i neprekidni ton-nije da nije očekivao.Znao je sebe.Ali taj kog je znao postajao bi mu plijen,meta uništenja onog kog je svaki dan stvarao za svijet-precrtavajući ga od ”braće”,kujući ga od nametnute muževnosti i sličnih normi,i čisteći ga opsesivno,trljajući do krvi četkom,od i najmanjeg raga potrebe za ljubavlju i nježnošću.

Po navici prvo je eruptirao prkos.Slomljenog dječaka u sebi pokušao je da zatrpa u pijesak ponosa a kao krst na tom grobu pobo je psovku.

”Šta me,ustvari,briga?Šta,kao,moram da imam djevojku?Ljubav,ovo,ono..mak’se.”Sjeo je na ivicu kreveta ispred ogledala i cerio se zlorudo ka svom liku,čineći znatan napor da održi koncentraciju na održavanju dodira sa svojom isčašenom,anksioznom i naravno lažnom samodovoljnošću.

U ogledaju je širio ramena i u sebi pljuvao nježnog,strastvenog dječaka koji se sav pregrijao od plača,i uporno nevino pružao ruke ka nečijem zagrljaju.”Zoveš mamicu?”

Bio je srednje dijete.Roditelji su neuspješno glumili da on nije crna ovca između harizmatičnog,pravilnog starijeg brata,i ljupke i bistre sestrice.

Činilo se kao da su oni prirodno zračili uspjehom i lucidnošću koja je kao neka gravitacijska sila ka njima privlačila roditeljsku ljubav i simpatije društva.Roditelji ga jesu voljeli i uvijek je imao prijatelje,ali su mu kolači ljubavi,koje bi dobijao,uvjek nepremostivo djelovali kao nekakvi jadni ostaci.

Tako se vremenom trovao odurnošću prema sebi,kao da ni ne zavrednjuje ičim bezuslovnu ljubav.To bi odmah liječio prurušavajući se u sve što nije bio.Što su se brazde samoće i odbijanja usijecale dublje,to je on izigravao pliću osobu.

Nekada bi i poklonio sebi dane odmora od te igre.Ostavljao je sebe na miru,disao pravilno i dopuštao da na vidjelo dana izađe njegova ljepota koju svijet ne bi znao da razumije.

A onda bi se desilo nešto poput ove poruke i gurnulo ga nazad u memljivi pakao njegove duše.Neka čvrsta i grimizna letargija učinila je da dopusti sebi da uzme očev viski iz plakara,a znao je da će nagrabusiti.Prva trećina boce već je kliila u želudac koji se opako bunio,kada je i šaka "benzosa" bućnula u zlosutni organ.

Nije znao kada mu je to palo na pamet ni gdje je to vidio.Najzad,ne bi mogao ni birajući najšarenije riječi da izjasni zašto je to uradio.Sjeo je,i dalje krećući se kroz letargiju,na kauč.

Iz unutrašnjosti grudi neštoje nepravilno udaralo,a vid se mutio i nekako sjeckao.Vratio se na u sobu i sjeo ponovo na krevet,osjećajući da je vazduh tanji,disanje teže.U ogledalu je u bunilu vidio sve svoje slojeve,a iz unutrašnjosti je sve jače,jasnije tuklo.

Mislio je da je srce oslabilo od tableta,ali odjedom dio po dio tijela počeo je bezbolno da prskava.Sloj po kamenio se i mrvio udarajući o pod,a iza svih slojeva nešto se vlažno i toplo mrdalo.

Onaj dječak iznutra skupio je,iz nadljudskih izvora snagu i riješio da se izbavi i izađe u ovozemaljski svijet pa šta god da bude."Ljubav!"-vrištalo je iz sablasne mješavine kora,znoja i mišića na krevetu u jednoj svakidašnjoj sobi tinejdžera."...ljubav"

Dječak je nakon ovog psihodeličnog rođenja počeo da dobija oblik prvobitnog dječaka,kako bi nastavio da živi njegov život.

Oči su mu se sve teže otvarale u mucu preobražaja i kada je bio siguran da neće prvi put napuniti pluća živ i zdrav,nešto ga je,kao topli vodopad,obavilo i on bi siguran da je to ljubav.Ali čija?

A onda se sve utišalo i java ponovo ispuni čula cjelovitog,živog tijela.On osjeti kako,po prvi put,izosta parališuća samoća koja ga je pratila poput utvare i kada bi bio okružen ljudima.

Digao je pogled,a ispred njega u sobi se smijalo samo jedno obično,pravougaono ogledalo.

Đulija Perišić Illtu